Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї
Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net 24 - 30 травня 2005 року № 21 (81)

НАЦІОНАЛІСТИ,

ВПЕРЕД!

VIII ЗБІР КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

29 травня 2005 року в Будинку культури Національного технічного університету України „Київський політехнічний інститут” за адресою: проспект Перемоги, 37 відбудеться VIII Збір Конгресу Українських Націоналістів.

На порядку денному: перевибори керівного складу партії, формування стратегії щодо подальшого розвитку Конгресу та участі партії у виборчій кампанії 2006 року.

Для участі у Зборі висунуто 950 делегатів з усіх регіонів України. На захід запрошено Президента України Віктора Ющенка, представників Кабінету Міністрів і Верховної Ради України, духовенства, інших політичних партій, громадських організацій, аналітичних центрів.

Початок реєстрації – 8.00.
Початок роботи Збору – 10.00
Для ЗМІ функціонуватиме прес-центр.

Президія Головного проводу Конгресу

ЗРОДИЛИСЬ МИ ВЕЛИКОЇ ГОДИНИ

Зродились ми великої години
З пожеж війни
і з полум’я вогнів,
Плекав нас біль
по втраті України,
Кормив нас гніт
і гнів на ворогів.
І ось ідемо у бою життєвому -
Тверді, міцні, незламні,
мов ґраніт,
Бо плач не дав
свободи ще нікому,
А хто борець, той здобуває світ.
Не хочемо ні слави, ні заплати,
Заплатою нам розкіш боротьби.
Солодше нам у бою умирати,
Як жити в путах, мов німі раби.
Доволі нам руїни і незгоди;
Не сміє брат на брата йти у бій.
Під синьо-жовтим
прапором свободи
З’єднаєм весь великий
нарід свій.
Велику Правду для усіх єдину
Наш гордий клич
народові несе:
Батьківщині
будь вірний до загину,
Нам Україна вище понад все!
Веде нас в бій
борців упавших слава,
Для нас закон
найвищий та наказ —
Соборна Українська Держава
Вільна, міцна,
від Тиси по Кавказ!

ВАЖЛИВО

Президент запропонував нафтовиробникам перемир'я

Віктор Ющенко підписав указ про стабілізацію ситуації на ринку нафтопродуктів і обговорив проблеми дефіциту бензину з нафтотрейдерами та урядовцями. Президент вважає, що однією з причин бензинової кризи є некоректні дії Кабміну та доручив Мінекономіки скасувати деякі акти про адміністрування ціноутворення на ринку нафтопродуктів. Кабмін має розробити законопроект, який скасовує ПДВ на транзит нафти через територію України.

Коментуючи прийняті рішення, голова правління НАК «Нафтогаз України» Олексій Івченко зазначив, що указ чітко розставляє акценти в подальших принципах роботи на цьому ринку, зокрема їх ринковості і відсутності адміністративного тиску. Також О. Івченко наголосив, що під час зустрічі досягнуто згоди з російськими партнерами України. Нафтовики навіть пообіцяли, що найближчим часом ціни на пальне трохи впадуть. Адже посівна в Європі вже закінчилась.

Увічнення пам'яті героїв

16 травня Президент України Віктор Ющенко підписав указ про увічнення пам`яті видатних діячів Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки. Передбачається здійснити низку заходів з метою забезпечення консолідації української нації, об`єктивної оцінки історичних подій та діяльності чільних представників українських національно-визвольних змагань початку XX століття.

„Нафтогаз України" стабілізує ситуацію

Для стабілізації ситуації на ринку нафтопродуктів Україна вже закупила 70 тис. тонн світлих нафтопродуктів у Молдові і Прибалтиці. НАК „Нафтогаз України" також уклав контракти на поставку 210 тис. тонн імпортного бензину з Білорусії, Литви, Себії і Хорватії. Про це повідомив голова правління компанії Олексій Івченко. За його словами, Україна має контракти на поставку нафти з Лівією, Туркменістаном, Об'єднаними Арабськими Еміратами. А невдовзі буде підписано угоди з Азербайджаном і Казахстаном.

США вимагають від Росії вибачення перед прибалтами

Сенат США одностайно ухвалив резолюцію з вимогою до Росії вибачитися за "незаконну окупацію та анексію Латвії, Литви та Естонії з 1940 до 1991 року". У резолюції йдеться, що включення трьох прибалтійських країн до складу СРСР було актом агресії.

Пам'ятник Тарасу Бульбі-Боровцю

У місті Бережному, що на Рівненщині, відкрито пам'ятник генерал-хорунжому УПА "Волинська Січ" Тарасу Бульбі-Боровцю. За урочистостями спостерігали близько 2 тис. місцевих та приїжджих громадян, серед яких був і голова Рівненської облдержадміністрації В. Червоній.

Затримано Едуарда Коваленка

Псевдонаціоналіста, голову УНА підозрюють в організації масових заворушень біля Київської держадміністрації 30 квітня, коли група хуліганів здійснила напад на наметове містечко, мешканці якого виступали проти політики мера Києва Олександра Омельченка з земельних питань.

Борис Возницький - Герой України

Президент Віктор Ющенко своїм указом присвоїв це високе звання директорові Львівської галереї мистецтв за визначний внесок у національне відродження України, багаторічну подвижницьку діяльність на ниві збереження та популяризації духовної спадщини українського народу, особисті заслуги у розвитку музейної справи.

Презентовано книгу "Реабілітовані історією"

У Харкові відбулася презентація унікального видання - першої частини першого тому науково-документальної серії «Реабілітовані історією», в якій зібрано біографічні довідки 5 тисяч 786 осіб, репресованих у період з 1919 до 1934 р.

Голова «Нафтогазу» не погоджується зТимошенко

Україні доцільно не будувати нові нафтопереробні заводи, а реконструювати і модернізувати вже існуючі, вважає голова правління НАК „Нафтогаз України" Олексій Івченко. Він нагадав, що на сьогодні потужності українських НПЗ становлять 51 млн. тонн нафтопродуктів на рік. „Це теоретично. Реально – 41 млн. тонн при сьогоднішньому стані заводів. Ми переробляємо в рік близько 22 млн. тонн", - відзначив О. Івченко.

Янукович має вибачитися і сплатити 50 тис. грн.

Таке рішення ухвалив Печерський суд Києва, задовольнивши позов Василя Ярошенка про захист честі та гідності до колишнього прем'єр-міністра через інцидент, що стався в жовтні 2004 р. під час мітингу в місті Коростені Житомирської області. Тоді В. Янукович грубо і нецензурно вилаяв пенсіонера у відповідь на його запитання.

На паритетній основі

Львівська міська рада заявила про готовність ухвалити компромісне рішення стосовно відкриття меморіалу польським воякам у Львові за умови спорудження відповідного пам'ятника українцям, які загинули в Польщі. Про це йдеться у зверненні міськради до президентів обох країн.

НАК створить вертикально-інтегровану нафтову компанію

Ющенко доручив прем'єру передати компанії "Укрнафта" державні пакети акцій нафтопереробних заводів "Укртатнафта", "Галичина" та "Нафтохімік Прикарпаття". Голова правління НАК „Нафтогаз України" Олексій Івченко прогнозує, що структура буде створена вже до осені і контролюватиме 40-50% роздрібного ринку нафтопродуктів України.

Європа висуває умови

Переговори з Євросоюзом про спрощення візового режиму для українських студентів, вчених, бізнесменів та журналістів можуть розпочатися вже у вересні, заявила комісар Єврокомісії з зовнішніх відносин та європейської політики сусідства Беніта Ферреро-Вальднер. Це питання вирішуватиметься тоді, коли Київ підпише угоду про реадмісію - повернення усіх нелегальних мігрантів, які потрапили на територію ЄС з України.

Україна перемогла у Каннах

Золоту пальмову гілку на Каннському кінофестивалі отримала українська документальна стрічка "Мандрівники" режисера Ігоря Стрембицького.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

НАЦІОНАЛІЗМ - ЦЕ ПОЧУТТЯ БЕЗМЕЖНОЇ ЛЮБОВІ

Висловити свої думки щодо національної ідеї мене спонукав випадок, який трапився під час зустрічі ветеранів Збройних сил з чинним генералом з апарату Збройних сил України. Генерал скаржився на відсутність в нашій державі ідеї. І було відчутно, що такої думки більшість його соратників. Зрозуміло, що це твердження ґрунтувалося на висловлені колишнього президента Кучми: *„...в Україні національна ідея не спрацювала"*.

Чи так це? Саме національному духові та національній ідеї ми повинні дякувати за те, що відбувається в державі. Пишу відбувається, бо це лише початок боротьби за справжню Українську Самостійну Соборну Державу. І хочу застерегти тих, хто цей перший крок сприймає як остаточну перемогу.

Ми повинні дякувати нашим попередникам Тарасу Шевченкові, Івану Мазепі, Дмитру Донцову, Євгену Коновальцю, Степану Бандері, В'ячеславу Чорноволу та ще багатьом іншим славним Українцям, які не зламалися від тортур, пригнічень та знущань. Вони вистояли, і ми маємо ким пишатися, маємо з кого брати приклад. І неправда, що Україні воля дісталася, як манна небесна, - за неї заплачено кров'ю та життям мільйонів українців. Завдяки їм виросло прекрасне покоління молодих людей, які мають державу й ідею, за яку вони готові віддати своє життя.

Разом з тим, як спадщина від тоталітарної системи нам дісталося багато проблем. Ми повинні це усвідомлювати. Нація (від латинського - natio) – народ, плем'я, стійка спільність людей, яка історично склалася на базі економічного життя..., це історична спільність людей, об'єднаних загальною територією, мовою, особливостями культури та характеру. Ось чому нас постійно втягують в економічні ярма, починаючи від нової економічної політики Леніна, закінчуючи спільним економічним простором Кучми. Шановні, називайте речі своїми іменами.

Радянський енциклопедичний словник трактував націоналізм так: Націоналізм – буржуазна і дрібнобуржуазна ідеологія і політика, психологія в національному питанні; протилежне пролетарському інтернаціоналізму. Викиньмо на смітник історії таке недолуге визначення упорядників радянських словників та підтвердьмо своєю наполегливою сумлінною працею на благо нашої Української Самостійної Соборної України, що націоналізм - це почуття безмежної любові до своєї країни і здатність її боронити. Ми маємо націю, а це - і територія, і мова, і економічні зв'язки, і особливості культури, тобто, ми є самодостатня і сильна спільнота, яка повинна керуватися національною ідеєю. Це підтвердили події жовтня-грудня 2004 року. Про це ми заявили усьому світові. Дуже важливо, щоб це усвідомили генерали в силових структурах.

Олександр Варакута,
полковник запасу
національної гвардії

НЕБЕЗПЕЧНА РЕФОРМА

На тлі постійних розмов про політичну реформу, ініційовану ще Медведчуком і підтриману Морозом, якось в тіні залишилась інша, адміністративно-територіальна, головним лобістом якої виступає віце-прем'єр-міністр Роман Безсмертний.

Відверто кажучи, нині Україна має стільки нагальних проблем, що з цією реформою можна було б і почекати. Але якщо вже заходилися її робити, то варто було б уважніше придивитися, що вона країні дасть, а що – забере. Найбільш проблематичним виглядає перерозподіл адміністративно-територіальних одиниць.

Наша держава на сучасному етапі свого розвитку не є національно монолітною, регіони мають різний рівень національної зрілості, на них постійно тиснуть і впливають сусідні країни, насамперед Росія. Тому до будь-яких адміністративно-територіальних змін слід ставитися з максимальною обережністю.

Поки що пан Безсмертний не оприлюднив проект таких змін і журналісти змушені живитися чутками та окремими заявами.

За даними, які ми маємо, йдеться про створення кількох потужних земель, кожна з яких охоплюватиме від 2 до 4 сучасних областей. Наприклад, регіон Донбас буде складатися з нинішніх Донецької і Луганської областей, регіон Південь – з Одеської, Миколаївської і Херсонської областей, Полісся – з Волинської, Рівненської, Житомирської і т.д.

Якщо це станеться, то ми матимемо кілька міні-держав, що суттєво посилить відцентрові процеси, які ми вже спостерігали під час президентських виборів 2004 р. Тоді, скажімо, Донбас стане потужною квазі-державою, що охоплюватиме територію приблизно 50 тисяч квадратних кілометрів і матиме 8 мільйонів населення. Якщо в цьому регіоні й надалі керуватиме сепаратистська еліта, то вона отримає можливість кидати значно серйозніший, ніж зараз, виклик решті України. Посилиться сепаратистська небезпека на півдні країни. Земельний устрій, запропонований Романом Безсмертним, є першим кроком до федералізації України, до створення таких собі напівфеодальних „князівств" і „герцогств", що взаємно поборюватимуть одне одного і всі разом поборюватимуть Київ як столицю і символ єдності нації і держави. Нам не треба повертатися до середньовічних форм поділу території, навпаки, завдання полягає в тому, щоби якомога більше зближувати території, знемшувати історичні, культурні, психологічні бар'єри між ними, бо саме на цьому спекулюють зовнішні та внутрішні вороги соборності України. А перетворювати єдину унітарну державу на сукупність 5-6 псевдо-держав означає поставити країну на межу розколу. Ініціатори реформи кажуть, що вони дбають про пересічних людей, яким нібито від її впровадження стане краще. Навіщо об'єднувати Львівську, Івано-Франківську, Тернопільську області в єдину адміністративну одиницю? Галичина й без того єдина ідейно, духовно й національно, але адміністративно мешканцю Теребовля зручніше звертатися у своїх справах до свого обласного центру Тернополя, ніж їздити аж до Львова. А мешканцю Коломиї - зручніше до Івано-Франківська.

Отже, пересічному українцю після реформи жити стане гірше, важче. Я вже не кажу, що величезні регіони постійно підігріватимуть спокусу місцевих еліт до усамостійнення і відокремлення. Якщо керуватися не сумнівними абстрактними, а національними інтересами, то варто було б збільшити кількість областей, зробивши чисельний склад їхнього населення рівномірнішим. Наприклад, Донецька область має майже 5 млн. населення, а для кожної області оптимальним є склад у 2-2,5 млн. Себто, є сенс подумати про поділ Донецької області на дві, центром другої могло би стати місто Маріуполь. З Дніпропетровської області було б доцільно виокремити Криворізьку, з Київської – Білоцерківську, із Запорізької – Мелітопольську, із Львівської – Дрогобицьку. Забагато, скажите, стане чиновників? А чому б паралельно не зменшити їхню кількість у державних адміністраціях областей, міст, районів, водночас збільшивши їм платню? У будь-якому випадку треба підходити до цієї реформи надзвичайно зважено, вислухати всі думки, як експертів, так і пересічних громадян України, подумати і, можливо, на даному етапі від неї відмовитися.

Євген Степанюк

СТАВЛЮ НА НАЦІОНАЛІСТІВ

Я хочу, щоб на парламентських виборах 2006 року перемогли націоналісти. Раніше я ніколи не голосував за націоналістів. А тепер – буду. Я – українець, а отже, націоналіст. Нас хотіли то зрусифікувати, то ополячити... забрати в нас мову, пам'ять, хліб, землю. Українець щосили пручався. І коли українець починав згадувати, що він – українець, його нищили фізично: мордували вогнем, мечем, голодом, концтаборами... Вбивали дітей, які могли вирости та помститися; жінок, які могли народити інших дітей; чоловіків, з-поміж яких могли постати не тільки талановиті генерали, а й інженери, письменники, робітники, які уславили б націю. Для прикладу, Москва розстріляла мого улюбленого письменника – Валер'яна Підмогильного. Йому було трохи за тридцять. І він написав „Місто" - роман, що може стати окрасою будь-якої літератури. Скільки б він іще написав?.. Мартиролог смертей, кривд, духовних і просто поневірянь – це наш історичний рахунок, за яким нам вже ніхто ніколи не заплатить... Нація все витримала. Гнулася, але не ламалася. Ламалася, та зросталася. Поставала із попелу.

А за націоналістів я не голосував, тому що не було „Тому що". Була зовсім інша політична ситуація, і я підтримував націонал-демократів, бо націоналістичний рух не мав електоральних перспектив, залишався маргіналізованим і „геттоїзованим" - з позицій східної України це виглядало саме так. На виборах до Верховної Ради України 1998 року виборчий блок „Національний фронт" програв, не подолавши прохідного бар'єра. Переконливу підтримку він здобув у двох областях – Івано-Франківській та Тернопільській (23,8% та 20,9% відповідно). Із застереженнями можна вважати успіхом і 9,7%, які блок здобув на Львівщині. Але 8,7%, які „Національний фронт" зібрав у Вінницькій області, важать безперечно більше. Цей показник можна сприймати як виборчий феномен тієї електоральної кампанії. Адже тут ховається відповідь на майже гамлетівське питання: українська спільнота не дозріла до усвідомлення політичної доцільності націоналізму чи то націоналісти не змогли проявити себе як ефективні партійні менеджери? На Вінниччині націоналістам вдалося перетягнути на свій бік переважну частину на той момент не надто численного національно свідомого електорату краю. Зважте на те, що непродумані (а можливо, аж занадто продумані) дії та висловлювання деяких націоналістів олігархічні та промосковські сили використовували для залякування виборців, які внутрішньо були готові пристати до поміркованіших націонал-демократів. Останній приклад – „націоналіст" Роман Козак. Натомість КУН, підтримавши Віктора Ющенка, справді зробив внесок в українську справу.

Тепер, я сподіваюся, націоналісти розвинуть успіх на парламентських виборах. Особисто я голосуватиму за націоналістичну партію, яка не протиставляє себе Вікторові Ющенку. „Східняки" за націоналістів масово не проголосують. Проте вони проголосують за партію, що утворила „Наша Україна" для підтримки Віктора Ющенка. Я не проти, щоб клопоталися про російськомовну освіту. Проте, насамперед, я – за оборону українськості. Тож нехай виконавча влада діє як належить". Цим вона здобуде багато нових прихильників по всій Україні. А щоб і мій голос був почутий, голос, який аж ніяк не є воланням самітника у пустелі, я ставлю на націоналістів. Переконаний, саме це тепер потрібно українській нації.

На мою думку, Конгресу Українських Націоналістів треба дуже обережно ставитися до можливого передвиборчого блокування, аби не заплямуватися в очах тих, хто на президентських виборах підтримував Віктора Ющенка. Це питання має особливу вагу для виборців у центрі і на сході України, які, на відміну од галичан, часто-густо голосують не за „ідею", а за красиву обгортку. Один із західних теоретиків націоналізму Бенедикт Андерсон увів таке означення націй, як „уявлені спільноти". Відтак прихильники націоналізму є ідеалістами, яких неможливо підкупити матеріальними обіцянками. Точніше, вони теж переймаються цим, але лише після того, як переконаються, що партія-кандидат беззаперечно обстоює їхній національний вибір.

Комбінуючи передвиборчі схеми, слушнішим буде зважати не на те, хто „щиріший націоналіст", де слушність вимірюється датою вступу до націоналістичної партії, а брати до уваги визнання пріоритету національної ідеї. Бо створювати „українську патріотичну альтернативу" до нього – це вже занадто.

Є політичне, а є етнічне поняття нації. З політичним – зрозуміло, це коли усі громадяни вважаються нацією, а „етнічне" – однозначно засуджується як національна нетерпимість.

Розвиток українського етносу лише з 1991 р. можна вважати відносно вільним. Натомість сотні років його гнобили, плюндрували, винищували і на цьому грунті асимілювали. Тобто понад три сторіччя про „демократичність" націєтворення навіть і не йшлося. Ми мали цілеспрямовану брутальну русифікацію. Відтак частина українського етносу (східноукраїнська) набула чужої ментальності, засвоїла чужу мову й забула свою. У патріотичній літературі їх називають покручами, у демократичній – „українською нацією", а вони залишаються, загалом, байдужими до свого національного коріння, чим дають підстави новітнім дослідникам твердити про недосформованість українства. Цей великий світ „загубленого українства", є потужним потенціалом у творенні нації.

Представники войовничого російського націоналізму вважають за доцільне домагатися, аби те, що вони називають Донбасом та Новоросією, стало частиною Росії. Центральна Україна у їхній маячні ввижається таким собі підконтрольним бантустаном, а Галичині вони „милостиво" надають право „беззастережного самостійного плавання". Мовляв, нічого з нею не поробиш, та й „баламутити" не буде. Розпорошеність українства сприятиме цим задумам. Адже, зрозуміло, що галицька частина українства є його духовним опертям. Без нього, певен, „свідомих українців" Наддніпрянщини швидко б поглинуло „російське море".

Час працює на українство, і останні президентські вибори це довели. Тож я - за націоналістів, які готові рішуче і, я б сказав, красиво обстоювати українську мову, освіту, культуру, не давати ганьбити історію. Без запобігань і вибачень. Запопадливості українців вчити не треба – колоніальне минуле сидить глибоко.

А представники національних меншин, звичайно, мають право на задоволення своїх етнічних потреб. Проте вони рахуватимуться з українським етносом лише тоді, коли він навчиться себе поважати. Нині ж українці сходу перебувають під ідеологічним, психологічним, мовним, культурним тиском „російськості". Російський етнос звик до свого панівного становища в імперії. Зрозуміло, що людей, які приїхали в Україну двадцять-тридцять-сорок років тому, з яких лише останні чотирнадцять ідеться „про Україну", мало що надихає на її сприйняття національною, а не радянською республікою.

Людям треба дати час відчути себе „політичним українцем". Дослідження, проведене в Сполучених Штатах Америки, цьому всесвітньому „плавильному казані" націй, засвідчило, що процеси асиміляції найбільше позначаються на нащадках третього і далі поколінь переселенців. На думку дослідника Ендрю Грийлі, автора концепції етногенезу, що довше емігранти мешкають у США, то більше поділяють цінності, норми та основні елементи культури суспільства, що домінує.

Багатовікове нищення України Москвою й формування на її місці Малоросії призвело до панування російської мови та культури. І до „суспільства, що домінує", на сьогодні змушені пристосовуватися якраз етнічні українці, а не росіяни. Якщо українці втрачатимуть свою національну ідентичність на „нашій не своїй землі", вони щезнуть, як до того щезли з земної мапи десятки й сотні етносів. Беззастережно цією кричущою проблемою переймаються лише українські націоналісти. Їм нема потреби „загравати" з Москвою, маневрувати в марному сподіванні їй сподобатись. (Бо по-справжньому їй може сподобатися тільки генерал-губернатор „російського регіону Україна"). Націоналісти мусять сконцентрувати волю української нації до самозбереження. Проте, йдучи на вибори, націоналісти мають десять разів зважити, аби не нашкодити українській справі. Адже часто участь націоналістів у виборчих кампаніях будувалася за принципом: хотіли - як краще, а вийшло – як завжди. Тобто, ніяк. Укотре „недотягнути" й дати загубити десятки тисяч голосів найбезкомпромісніших прибічників українства, та ще й розполохати при цьому увесь „курник", буде ганебною зрадою української справи. Бо фактично йтиметься про послаблення державницького вектора української політики...

...Мені доводилося багато разів називатися націоналістом, захищаючи свою українськість. А потім я замислився: що хочу цим сказати? Що це? Своєрідне вибачення за „нетолерантне поводження". Така собі інтелігентська рефлексія? Аж раптом я зрозумів: загострення відчуття національної ідентичності - таки нав'язливий стан. Тільки лікується він – поширенням.

Павло Поліщук

ПОДОЛАТИ РОСІЙСЬКИЙ САБОТАЖ В УКРАЇНІ

Як відомо, режим Кучми у своєму протистоянні українському народові за підтримку Москви розплачувався найважливішими стратегічними об’єктами нашої країни.

Нині з 6-ти нафтопереробних заводів України нашій державі належить лише 1, решта – російським власникам. Тюменська нафтова компанія, Татнафта, Лукойл та інші російські структури взяли під майже цілковитий контроль ринок бензину, дизпалива, паливно-мастильних матеріалів на теренах України, перетворившись у такий спосіб на монополістів, які диктують нам ціни на все, а відтак визначають економічне життя України. Не треба бути академіком, щоб зрозуміти: хто контролює економіку країни, той контролює і її політику. Щороку напередодні весняних польових робіт російські монополісти влаштовують українцям економічну кризу, пов’язану зі стрибком цін на пальне. Але цього року монополісти мають далекосяжну мету: спровокувати колаж сільського господарства України, залишити нашу державу без хліба і, викликавши масове обурення українських громадян, вплинути на хід парламентських виборів 2006 року. А якщо вдасться, то посприяти поваленню уряду Ющенка-Тимошенко. Отже, російські ділки прагнуть зламати хребта Україні. Урядові треба негайно вирішити питання про збільшення власного видобутку нафти, про розробку стратегії виробництва альтернативних видів пального (приміром, у Бразилії чимало авто їздять на спирті, що виробляється з відходів цукрової тростини), про програми енергозбереження, про транспортування нафти і газу не лише з Росії, але й з інших регіонів світу - це на віддалену перспективу. А нині варто подумати, чи законно ці п’ять нафтопереробних заводів було передано в руки російських власників? У випадку енергетичної блокади України наша держава в інтересах національної безпеки має право націоналізувати ці підприємства.

До речі, так звана опозиція у Верховній Раді - „Партія регіонів” Януковича і СДПУ(о) Медведчука у такий відповідальний момент заблокувала роботу парламенту, вимагаючи створення комісії у справі Бориса Колесникова. Що робити в такій ситуації Президенту? Якщо протягом місяця парламент не розпочне роботи, то глава держави має законне право розпустити Верховну Раду. Але ж, скажуть політологи, вибори за пропорційною системою можливі не раніше жовтня 2005 року. От і добре, до жовтня, до позачергових парламентських виборів, треба запровадити президентське правління з надзвичайними повноваженнями. 6 місяців Президент і уряд зможуть використати для того, щоб навести порядок у державі та відвернути найбільші економічні й політичні загрози Україні.

Ми ще раз побачили, наскільки небезпечним для нашої держави є російський капітал, і коли наш Президент закликає російських ділків робити інвестиції в Україні, треба пам’ятати, що будь-яке посилення російського капіталу в нашій державі означає її послаблення, виклик суверенітету. Якщо ми не зробимо належних висновків щодо нинішньої російської економічної змови проти України, то наступна змова може виявитися смертельною...

Богдан Степовий

ГЕТЬ З ДОРОГИ, КУЧМІСТИ!

Український народ глибоко поважає свого Президента Віктора Ющенка. На жаль, завоювання Помаранчевої революції на місцях повільно впроваджуються в життя, а то й гальмуються. Про це йшлося в Сумах – на мітингу, організованому обласними організаціями КУН, НПУ, ГПО „Відкрите суспільство” та інших.

Виступаючі висловлювали занепокоєння з приводу того, що Сумська міська та обласна ради не забезпечують нормальну життєдіяльність територіальних громад, нехтують правами громадян. В освітній галузі та охороні здоров’я переважають керівники, які протидіяли волевиявленню виборців на президентських виборах. Така ж ситуація в деяких інших територіально-адміністративних одиницях області.

Керівники окремих комунальних ЗМІ (“Сумщина’’, облтелерадіокомпанія) до цього часу не звільнені з посад, хоча відверто ігнорували виборче законодавство. Обласна державна адміністрація не дотримується принципів формування кадрового апарату в освітній галузі патріотами-професіоналами, не контролює процеси безпідставного росту цін, не створює конкурентну ситуацію між різними формами власності в торговельній мережі сільгоспродуктами.

Не усунуті з посад прокурори області Юрій Ударцов та Сум Анатолій Пирха, що стояли на сторожі інтересів донецького клану.

Учасники мітингу висловили свої вимоги у прийнятій резолюції:

- до Сумської міськради: формувати апарат виконавчого комітету з урахуванням патріотично-професійних якостей кандидатів; усунути з посад начальника міського відділу освіти Ірину Гоман, директорів шкіл, завідуючих дитсадками, головних лікарів медичних установ, причетних до порушення виборчого законодавства; не підвищувати тарифи на комунальні послуги без глибокого вивчення проблеми, економічного обґрунтування та оприлюднення матеріалів;

- до обласної ради: переобрати голову Марка Берфмана; переобрати президію ради; Юрію Добровольському, Марку Берфману та Володимиру Щербаню достроково скласти депутатські повноваження;

- до обласної державної адміністрації: звільнити з посади начальника управління освіти і науки Любов Пшеничну, редактора газети “Сумщина” Юрія Фадеєва, головного редактора облтелерадіокомпанії Олександра Гвоздіка; забезпечити доступ до збуту тваринницької продукції безпосередніх виробників; з метою створення конкурентного середовища для здешевлення цін на сільгосппродукцію створити комунальні торговельні підприємства; повернути ціни на продовольчі товари до стану на 01.01.05р. та забезпечити контроль за їх ростом.

Координаційна рада
громадських об’єднань Сумщини
“Свободу не спинити!”

ХТО ТОПИТЬ ПІДВОДНИЙ ФЛОТ УКРАЇНИ?

Якщо нація хоче зберегти свою державу, повинна, в першу чергу, дбати за свою обороноздатність. Проголошення Україною курсу на вступ до НАТО аж ніяк не знімає проблем захисту держави, і бажане членство в Альянсі не є сьогодні і не може бути завтра гарантом безпеки.

Час змінює характер воєнних загроз. Відповідно до цих змін змінюються пріоритети оборонної політики, переглядаються концептуальні засади воєнного будівництва та застосування Збройних сил. В Україні цим цілям служить реформа Воєнної організації нашої держави, яка безперервно триває з 1992 року. І не лише триває, а, як ніч день, змінюють одна одну самі підходи до військової реформи, особливо її морського сегменту.

Ще в час переговорів з Росією з розподілу Чорноморського флоту тодішня кучмівська еліта принизливо випрошувала: „Нам флоту не треба, нам би якийсь флотішко”, і люто зненавиділа своїх військових моряків за принциповість у Севастополі.

Вони ж в липні 2004 року схвалили Стратегічний бюлетень (Біла книга), який визначив до 2015 року національну „флотішку” в 15 невеликих кораблів. Перебуваючи недавно в Севастополі, міністр оборони Анатолій Гриценко заявив, що і такий куцій „флотішка” є занадто обтяжливим для бюджета держави та, „виходячи з тих завдань, які треба вирішувати”, загадав переглянути питання необхідності завершення ремонту єдиного українського підводного човна „Запоріжжя”. У напрямку, звичайно, утилізації цього корабля. Радниками міністра, який відверто зізнався морякам, що „не є експертом з усіх питань”, виступали адмірал-інспектори Головної інспекції МО віце-адмірал В’ячеслав Сичов та контр-адмірал Сергій Близнюков. Перший раніше обіймав посаду першого заступника Головнокомандувача ВМС, за якої не ніс відповідальності за стан флоту і має досвід командування прикордонними катерами та Військово-морським інститутом, його морські шляхи далі як 50 миль від берега не сягали, другий у ВМС не служив жодного дня, але обидва нарадили міністру оборони відмовитися від підводного човна. Високі „військово-морські експерти” визнали відсутність для України загроз в Чорному морі, тож порадили окрім човна утилізувати ще й кілька кораблів. Всі ці поради давалися вже після провокації під Феодосією без урахування позиції штабу ВМС та відповідних флотських фахівців і не зважаючи на громадську думку.

Але українці мають право і повинні знати - хто, як і чим захищає їхню державу і, в першу чергу, з найнеспокійніших морських напрямків, та як до цієї проблеми підходять наші сусіди.

На озброєнні флотів наших сусідів по Чорному морю утримуються: Російська Федерація - три підводні човни (в Севастополі), Болгарія - два, Румунія - один, Туреччина - чотирнадцять ПЧ, із яких 10 ракетних і спроможних наносити ракетний удар з підводного положення на дистанцію 200 км. Український народ має знати, що на сьогоднішній день українські порти, не кажучи вже про морську економічну зону, є беззахисними. Україна для морського бою на сьогодні не має не те, що боєготового підводного човна, але й жодного бойового корабля!

Анатолій Гриценко в Севастополі заявив, що автори Білої книги помилилися в розрахунках і перевершили окремі показники не на відсотки, а в рази, але конкретні цифри і факти не назвав. Виходить, що помічники нинішнього міністра оборони рахують гроші краще ніж попереднього.

Порахуємо й ми, чим обернеться для державного бюджету наявність чи відсутність у складі ВМС підводного човна, але на конкретних цифрах.

На ремонт підводного човна „Запоріжжя” вже витрачено 31,8 млн. грн. і ще треба 8,2 млн. грн. Кошторис для утримання і забезпечення бойової підготовки справного човна на рік становить трохи більше 10 млн. грн. Технічно готове „Запоріжжя” буде спроможне забезпечити організацію повноцінної протичовнової підготовки надводних кораблів. Через відсутність підводного човна, ВМСУ продовж часу свого існування не мали змоги провести на навчаннях жодної практичної стрільбової дуельної ситуації „надводний корабель - підводний човен”, не говорячи про застосування протичовнової авіації. Тож рівень фактичної протичовнової підготовки ВМС України сьогодні не є таємницею для наших сусідів. Наша військово-морська безпорадність просто дратує сусідів: кризи навколо островів Тузла і Зміїний виникли не на порожньому місці.

Тут слід пригадати, як противники існування українського флоту потирали від задоволення руки, коли ми самі, за розпорядженням колишнього міністра оборони В. Шмарова знищили разом з аеродромом морської авіації в с. Мирному на додачу і морську протичовнову авіацію. А що, роззброюємося! Тепер в ролі морської протичовнової авіації може літати будь-який сільськогосподарський „кукурузник” – помахати крилами над морем і передати привіт ВМС сусідніх держав. Чим не досягнення в демілітаризації Криму? І за це свого часу отримували ордени!

Із виведенням зі складу ВМС підводного човна зникне і протичовнова підготовка всього флоту, що зробить наші порти повністю безборонними з моря. Це всеодно, що навчатися плавати в пустелі.

Мореходи з Міноборони радять ВМС для налагодження протичовнової підготовки орендувати підводного човна в сусідів. Інколи росіяни і турецькі моряки на миротворчих навчаннях (по-суті, для виконання поліцейських функцій на морі) дозволяють нашим кораблям попрацювати кілька годин з їхнім підводним човном. Ці невеличкі практичні тренування корабельних гідроакустичних розрахунків задля отримання ласки у міністерських чинів видаються штабом ВМС як виконання плану бойової підготовки.

Насправді, для повноцінної бойової підготовки треба не менше 30 виходів в море підводного човна на рік. Оренда іноземного човна за 30 виходів в море тривалістю лише 10 годин кожний коштуватиме бюджету Міноборони близько 100 млн. грн. Ці 10 годин вбирають в себе вихід човна з бази на полігон бойової підготовки і повернення його в базу. Для бойової підготовки протичовновиків залишається не більше 5 годин. Чому може за 5 годин молодий моряк навчитися? При цьому на таких навчаннях забороняється практичне застосування протичовнової зброї в навчальних цілях проти орендованого човна, тобто навчатимуться лише гідроакустичні розрахунки, а мінно-торпедні фахівці навчання можуть проводити лише умовно. Щоб для київських мореходів було зрозумілішим, поясню на прикладі танка: це коли водій-механік тренується у практичному водінні, гармата просто катається, а командир башти, висунувшись з люка, тикає пальцем в сторону мішені: пух-пух! Ось така бойова підготовка пропонується Військово-морським силам для захисту держави, і ось така арифметика виходить після міністерських пропозицій: вартість орендованого іноземного підводного човна для значно обмеженої і неповної бойової підготовки обійдеться ВМС України в десять разів дорожче утримання і експлуатації власного човна!

На київських міністерських паркетах не можуть не знати про значний ріст у світі значення підводних сил. Вони активно використовувалися у всіх останніх воєнних конфліктах, починаючи з Мальвінських островів і закінчуючи війною на Балканах і в Іраку. Хорватія, що не перевищує за територією і населенням Донецьку область, навіть під час виснажливої війни з Сербією спромоглася збудувати новий підводний човен, а в свідомість нашого народу втовкмачується думка про неспроможність України провести ремонт і утримувати власного човна.

Хай експерти Міноборони пояснять народу, чому під час недавньої підготовки документа про заходи щодо зміцнення довіри та безпеки Чорноморського регіону у військово-морській галузі Росія і Туреччина категорично не погодилися з пропозицією відмовитися від використання підводних човнів в Чорному морі. Для чого член НАТО Туреччина планує до 2007 р. мати у складі своїх ВМС 18 підводних човнів, а в 2020 р. - і всі 20? Для чого Росія поновила програму будівництва сучасних ПЧ типу „Амур” з планом озброєння ними і Чорноморського флоту? Для чого Румунія планує незабаром поповнити свій флот сучасним підводним човном від НАТО? Якщо слідувати думці київських адміралів, то для того, щоби захищати незалежність України.

Військова рада ВМС розглянула пропозиції київських морських експертів і звернулася до начальника Генерального штабу Збройних сил України з пропозицією завершити-таки ремонт підводного човна. Але чи прислухаються до порад військових моряків, впевненості у Севастополі не має ніхто.

Мирослав Мамчак,
капітан 1 рангу ВМС України

ПРОБАЧ, МОВО КАЛИНОВА

Сім'я вже ж вольна і нова,
А тільки мати ледь жива.
Вона була б і вмерла вже не раз,
Та все питає і на смертнім ложі -
А де ж то Слово, що його Тарас
Коло людей поставив на сторожі?
Ліна Костенко

Я в боргу перед матір'ю нашого народу – українською Мовою! Я не завжди чисто вимовляю, не завжди вміло послуговуюсь нею, не завжди правильно пишу... Бо залишаються для опанування краси рідної мови хвилини й копійки. Бо прагнучи хліба насущного відсуваємо на другий план те, що має бути першочерговим. А вона, Мова наша, вмирає.

Вона - на смертнім ложі, а ми все квапимось: будувати, піднімати економіку, підвищувати зарплати і пенсії, убрати модні черевики, прийняти заморських гостей, відсвяткувати черговий день якоїсь перемоги і ще, ще, ще...

А вона лежить на смертній постелі і чекає, коли ж ми згадаємо про неї - про рідну неньку – Мову українську. Чекає і на мене, і на тебе, на всіх нас – громадян незалежної України. Чекає, коли ж ми обізвемося до неї лаською і турботою. А їй, як і кожній матері, так мало потрібно! Щоб пам'ятали, звертались, ненав'язливо турбувались, боронили від злих людей та берегли честь свого роду.

Коли прошу Бога про відпущення гріхів, то прошу пробачення й у матері мого народу – української Мови.

Почуваюсь винною перед нею. Бо одного разу, коли я прибула до одеського санаторію „Сонячний" і заповнила документи рідною державною мовою, на суто одеське зауваження: „А по-человечески вы умеете писать?" я не зуміла відповісти, не зуміла пояснити тій жінці іншої національності, що вона образила не стільки мене, скільки мою державу і мій народ, образила мою матір і мій рід, хлібом якого й вона вигодована. Пробач, моя Мово.

Пробач, українська Мово, мені й тим, хто повинен стати на твою оборону законом, але чомусь приймає всі закони, окрім тих, які б подбали про твій захист. А я мовчки те спостерігаю, мовчки те терплю, хоч зневажають знову ж не тільки мене, зневажають матір народу України - Мову.

Пробач, Мово моя калинова, за тих депутатів, яких я обрала, і які розпинаються за Україну мовою окупанта, - того окупанта, який довгі століття нищив тебе в твоїй хаті. Тому маю сумнів у душі - чи боронять ті депутати тебе, а чи нищать? Вони щоразу перед виборами витягають для твого катування палицю двомовності й женуть тебе, моя багатостраждальна Мовонько, на Голгофу - твоєю Хресною дорогою. Пробач мені, рідненька моя, що не можу докричатись до морозів, вітренків, януковичів, симоненків і до них подібних... Глухі ті діти твої... Та й чи твої вони?

Даруй нам, Мово, що ми не такі, як ті жиди, - бо вони свою мертву мову відродили. А ми навпаки - в своїй державі умертвляємо свою мову.

Перепрошую тебе, кришталева, дзвінка українська Мово й за тих, хто в твою чистоту приносить бруд. Ти одна з найсвітліших мов світу, а в твоїй домівці сморід російської брутальної лайки, який невільно згадувати серед людей, бо то є образа самого Бога.

Я ще хочу перепросити тебе, матінко Мово, за одного із твоїх синів, гідних тебе, який стоїть на обороні твоєї честі, але інколи послуговується мовою окупанта в спілкуванні з тим окупантом. Болить і мене, і тебе, славетна національна Мово, як на тлі вишуканої мови росіянина Путіна не природно звучить півсуржикова російська вимова українця Ющенка. А зустрічались же Президенти двох незалежних держав, представники двох націй - могутніх і гідних. Пробач мені і моєму Президентові, матінко наша.

Хочу, щоб жила ти вічно, як і я, твоя дитина–українка, як і мій Президент-українець, жили ми всі разом в своїх дітях, внуках, правнуках і прапра...

Хочу, щоб у тебе просили пробачення щохвилини і щохвилини працювали на твоє відродження. Будь нам вічно жива, багата, солов'їна, калинова, чарівна і славетна Мово – матір нашої держави України.

Твоя донька Антоніна Спільна

НАША ЗБРОЯ – НАШІ ІДЕЇ

Процес стабілізації та прискорення розвитку демократії в регіонах залежатиме не лише від ерудиції команди Ющенка, але й від просвітницької роботи державницьких політичних партій.

Конгресу Українських Націоналістів належить допомогти широким верствам громадськості добре розпізнати природу та визначальні риси вже поваленого режиму, а це, в свою чергу, унеможливить нові випади сепаратизму та сприятиме консолідації українського суспільства.

Маємо здійснити прорив у суспільній свідомості громадян України, тобто забезпечити їхню внутрішню готовність до стрімкого оновлення закостенілих за роки тоталітаризму суспільних відносин. Згідно із революційною теорією Степана Бандери необхідно подолати особисту байдужість до справи розбудови Української держави; особистий страх перед утисками діючого режиму (підсвідомий страх, що повалений режим може реваншуватися); особисту зневіру та сумніви у потрібності власної думки та творчої ініціативи. Ця теорія довела свою життєздатність на сучасному історичному етапі, зокрема у Чехії, колишній Югославії, Грузії, де перемогу над тоталітаризмом здобуто революційним шляхом.

А ще згадаймо: в своєму інтерв'ю закордонним кореспондентам Степан Бандера на запитання, чому УПА веде нерівну збройну боротьбу зі сталінською репресивною машиною переважно трофейною автоматичною зброєю та малими гарматками і відверто ігнорує допомогу Америки, яка могла б надати в розпорядження повстанців не лише важку артилерію й танки, але й авіацію, - відповів: "Найголовніша наша зброя у боротьбі із більшовизмом та комунізмом — це наші ідеї".

Ще однією запорукою успіху визвольної боротьби Степан Бандера вважав наявність українських патріотів, здатних перетворювати революційні ідеї на реальну дійсність. Питання фінансування визвольної боротьби ідеолог українського націоналізму ставив лише на третю позицію і пов'язував його виключно із створенням належних передумов для плідної співпраці «генераторів ідей» та революціонерів-практиків. Така стратегія забезпечила багаторічну боєздатність збройних формувань УПА виключно за рахунок підтримки українського народу (це була підтримка половини населення України, яке, нехтуючи тюремними погрозами, ділилося з повстанцями усім, чим могло).

Спираючись на ці аргументи, насмілимось спрогнозувати, що у недалекому майбутньому фінансове благополуччя українських партій залежатиме від їхньої спроможності генерувати ідеї щодо примноження економічного потенціалу держави, а також від наявності у своїх рядах висококваліфікованих спеціалістів, які надаватимуть дієву допомогу на цьому попришці фізичним та юридичним особам. Саме ця ідея повинна стати наріжним каменем у справі об'єднання української нації.

Василь Неручок,
Тернопільщина

МОЛОДЬ ГОТОВА ДО БОРОТЬБИ! А ПАРТІЯ?

ПОЗИЦІЯ

Чому пересічний студент, який не заглиблюється в політику, жодним чином не відчуває діяльності КУН і часто навіть не знає про його існування?

Проблеми молодіжної референтури викликані проблемами партії загалом, тому їх вирішення не від'ємне від роботи КУН. Зараз саме молодь повинна завдяки своїй енергії суттєво підняти рівень роботи Конгресу, зробити його діяльність доступною і зрозумілою широкому загалу, прагматичнішою. Крім звичайної своєї роботи, партія має проводити роботу в суто молодіжному середовищі, що відкине побутуюче твердження про консервативність чи існування молодіжки „для годиться".

Щодо конкретної роботи молодіжної референтури КУН у м. Києві, то головним її досягненням є те, що існує вона реально, а не на папері. Хоч засновано її було ще два роки тому, але після початкової активності настала повна бездіяльність, що тривала і під час виборчої кампанії. І тільки навесні вдалось відновити роботу, повернути людей в КУН, поповнити членство. Робиться це тільки власними силами, а конкретні пропозиції чи завдання від керівництва партії не надходять. Про що можна говорити, якщо затверджений проводом молодіжний референт взагалі не бере участі в роботі молодіжки?

На сьогодні кількість людей, справді готових працювати, а не просто підтримувати ідейно, не перевищує двох десятків. Але навіть за такого розкладу сил і стану справ дещо було зроблено: проведено два круглі столи („Помаранчева революція. Результати для української нації", „Перемога? Чия?") за участю ветеранів УПА, представників інших молодіжних партій, відомих конгресівців, віддруковано і розповсюджено наліпки „Москва, попустись!" (щодо бензинової кризи). До дня перемоги над нацизмом були проведені в університетах дискусії на тему „Роль УПА у Другій світовій війні: вороги народу чи національні герої?". 9 травня молодіжна референтура привітала ветеранів УПА, які, на жаль, далі залишаються поза увагою держави. Нещодавно розпочато розповсюдження в університетах оголошень для залучення молоді в ряди Конгресу, розповсюджуються листівки „Що таке націоналізм". Готується поїздка в села Броварського району для вшанування героїв великих антирадянських повстань, які там відбулись 1920 р. Започатковано і обов'язково проводяться загальні збори молодіжки раз на тиждень, збори активу при потребі відбуваються частіше. Адже шукати контактів з членством перед кожним спалахом активності в роботі – справа невдячна. Розпочато освоєння можливостей Інтернету саме для потреб молодіжної референтури.

Молодіжна референтура у всеукраїнському масштабі поки що існує здебільшого формально, практично відсутній зв'язок між молоддю в різних регіонах. Як керує молодіжний референт всієї України – також загадка, адже з ним не має зв'язку не тільки Київська, а й інші організації.

Однозначно, що молодіжний напрямок роботи Конгресу Українських Націоналістів – дуже перспективний (як і взагалі партія такого типу), адже націоналізм – дуже сильна ідеологія, здатна привернути увагу молоді й повести за собою.

Володимир Янишівський,
член молодіжної
референтури КУН

АГОНІЯ ВЧОРАШНІХ

8 травня після виборів голови сільської ради у селах Трительники і Баглаї, що у Волочиському районі на Хмельниччині, по-звірячому побито голову виборчої комісії Григорія Святецького.

Подія прикра за будь-яких обставин, однак в даному випадку мала особливий підтекст і неабияк збурила громадськість. Справа в тому, що одним з трьох кандидатів на посаду був голова сільського осередку КУН Валентин Святецький (однофамільник потерпілого), іншим — член Партії регіонів Л. Моріна. Першого, інженера місцевого КСП, підтримувала більшість населення, другу — та сільська еліта, яка організовувала або брала участь в фальсифікації виборів Президента і яка зберігала до дня виборів всі важелі впливу. Очолювала цю групу колишня „касирка" тіньового штабу Януковича, директор школи Г. Ситник, яка безпосередньо займалася підкупом членів виборчої комісії та селян на виборах Президента. До речі, вона теж претендувала на посаду сільського голови, але зняла свою кандидатуру, коли люди почали обурюватися і дорікати їй попереднім безчесним діянням.

Хоч як там що, перевага кунівця Валентина Святецького у 78 голосів, що немало для села, не залишила ніяких сумнівів щодо результату виборів.

Але сторона, що програла, вирішила, що в усьому винен голова виборчої комісії Григорій Святецький, який не забезпечив потрібний результат. Крім того, на нього „мався зуб" ще з часів виборів Президента. Агроном з вищою освітою, авторитетний серед людей, досвідчений саме у виборчих справах, неодноразово був головою виборчої комісії, він на виборах Президента відмовився від „винагороди", а точніше, підкупу, який йому намагалася вручити Г. Ситник від імені штабу Януковича. А заодно - і від посади голови виборчої комісії. Однак тепер, коли колишня влада, здавалося, втратила силу, він погодився очолити виборчу кампанію.

То ж коли Г.Святецький після підрахунку голосів повертався додому, його перестріла група молодиків, серед яких потерпілий упізнав П.Сича, племінника кандидата-невдахи, та його дружка В.Кулика. Четверо негідників повалили літнього чоловіка на землю і люто били ногами. Перед тим, як знепритомніти, Г.Святецький чув, як П.Сич, завдаючи ударів, промовляв: „Ми вас, націоналістів, виб'ємо тут до ноги". 40 хвилин чоловік лежав без пам'яті, доки його перехожі доставили до лікарні з важкими тілесними ушкодженнями. Справу передано в прокуратуру.

Отже, протистояння між патріотами і прислужниками кучмівського режиму триває на всіх рівнях, до села включно. Тих, які порушували закон, займалися підкупом, залякуванням людей об'єднав страх перед неминучою розплатою. Вони здатні на будь-які провокації, будьяку підлість. Але тішить те, що люди вже розібралися - хто є хто. І ті, вчорашні, мають це зрозуміти.

Микола Маліщук,
голова Волочиської РО КУН,
Хмельницька обл.

ЧИН МАКАРІВСЬКИХ КОНГРЕСІВЦІВ

КОНГРЕС У ДІЇ

ТРИ ДНІ З ЖИТТЯ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ МО КУН

13 травня в Івано-Франківську за ініціативи міської організації КУН проведено толоку з прибирання вулиці, яка носить ім'я Слави Стецько. Поруч сивочолих представників осередку - колишніх вояків УПА, яких організував його голова П. Шевчук, працювала численна група молодіжної реферантури, очолювана О. Шевчуком і В. Поповичем.

14 травня Івано-Франківський Конгрес провів партконференцію, на якій обрано делегатів на VIII Великий Збір. Доповідь зробив заступник голови міського проводБ. Сметанюк. Член проводу М. Ільків розповів про життя й боротьбу Слави Стецько. Споминами про пані Славу поділилися голова обласного проводу, народний депутат Є. Гірник, член Головного проводу КУН Л. Слюсар. Концерт для учасників конференції дала чоловіча капела "Червона калина" та чоловічий вокальний ансамбль „Черемош".

15 травня на фасаді будинку колишньої української гімназії на вулиці Шевченка відкрито меморіальну дошку одному з керівників і ідеологів ОУН, автору Декалога Українських Націоналістів Степану Ленкавському, який в молоді роки навчався в цій гімназії. Відбулося віче, на якому виступили, заступники міського голови О. Сенютка, О. Сич, голова міського проводу Конгресу І. Кінаш, голова Братства ОУН-УПА Ф. Володимирський, Голова проводу ОУН(б) А. Гайдамаха. У Народному домі з ґрунтовною доповіддю про життєвий шлях і боротьбу С. Ленкавського виступив О. Сич.

Прес-центр Івано-Франківської МО КУН

ПОЗИЦІЯ НАЦІОНАЛІСТІВ ЛЬВІВЩИНИ

15 травня відбулася конференція Львівської обласної організації КУН, на якій обрано делегатів на VIII Великий Збір Конгресу і прийнято заяву, в якій націоналісти Львівщини висловили обурення з приводу святкувань 8-9 травня в Україні.

У заяві також міститься звернення до вищих органів влади України з вимогою притягнути до кримінальної відповідальності злочинців комуністичної імперії за криваві дії в Україні і сьогоднішнє розпалювання міжнаціональної ворожнечі, визнати на державному рівні вояків ОУН-УПА і надати їм статус „Борців за державну незалежність України 20-50-х років XX століття".

Конгрес-інформ

ЛИСТИ В РЕДАКЦІЮ

ВЛАДО, НЕ ЗРАДЬ МАЙДАНУ

„Прочитав в газеті „Нація і держава" (№6) статтю Анатолія Погрібного під заголовком „Доки?" Цілком поділяю обурення автора з приводу того, що в Україні дбають лише „Про захист прав громадян на використання російської мови та мов інших національностей України".

Вважаю, що на захист прав громадян на використання, зокрема, російської мови повинна дбати російська влада. А в Україні наша, українська влада, повинна дбати за захист прав громадян на використання рідної української мови.

Порушення цього питання О. Морозом та іншими агентами Московської імперії – це антиукраїнські, антидержавні, провокаційні дії. Проросійські настрої Мороза, Порошенка, Зінченка... – це зрада духові Помаранчевої революції, Майданові.

Сподіваюся, що наш народний Президент Віктор Ющенко не допустить, щоб в незалежній Україні тривала русифікація.

Арсен Главацький, Хмельниччина

НАДІЯ НА НАЦІОНАЛІСТІВ

Боляче спостерігати за тим, що відбувається в Україні. Душа кричить. Я розумію, кожен хоче бути матеріально забезпеченим, але не це головне. Маємо відбудовувати Україну, очищати її, зміцнювати національними кадрами, давати відсіч посяганням шовінізму.

Нас звинувачують у націоналізмі. Але ж саме його нам якраз і бракує – антинаціоналізму, лжепатріотів хоч відбавляй. Так звані соціал-демократи, а також анархісти, ліберали, малороси, космополіти повчають нас, що треба забути рідне, українське, віковічне, а орієнтуватися на якісь загальнолюдські цінності і творити громадянське суспільство. Досить схиляти голови перед Москвою і Вашингтоном. Нова державна влада, насамперед, має дбати за національне відродження України.

Турбує позиція новоствореного Народного Союзу „Наша Україна", в якому національним духом і не пахне. Президенти Кравчук і Кучма не керувалися національною ідеєю, і їхні дії понівечили життя українського народу. На жаль, сьогодні нічого не чуємо про національну ідею від В. Ющенка. Чому?

Не за горами вибори до Верховної Ради. Наше завдання не допустити до неї шуфричів з богатирьовими. Націоналістам-патріотам повинно належати перше місце у Верховній Раді. Тоді ми зможемо говорити про втілення нашої ідеї в життя.

Поняття „націоналіст" російсько-комуністичною системою сплюжено. Маємо спростовувати брехню і очистити це святе слово від бруду.

Сьогодні націоналісти не перебувають на провідних позиціях. Вчорашні, як ті п'явки, обліпили Ющенка. Ситуація набуває трагічного забарвлення. А українцю відступати нікуди. Позаду – небуття.

Хай ті, які рвуться зараз до влади, спочатку покажуть себе в авангарді боротьби за Україну, а тоді стануть до керма держави. Вільною і могутньою Україну зробить лише непереможний дух і висока моральність націоналіста.

І. Кордіс

Макарівська районна організація Конгресу Українських Націоналістів, взаємодіючи з районним штабом коаліції „Сила народу", під час Помаранчевої революції чимало зробила для перемоги Віктора Ющенка.

На контрольованих нами дільницях було забезпечено високу явку виборців, а також вагомий відсоток голосів, відданих за нашого кандидата.

За участь у виборчому процесі на подяку заслуговують наші активісти А. Скибун, Л. Скибун, Н. Ткаленко, О. Борсук, Л. Михно, В. Юрченко, І. Байло, І. Озолс, М. Пустовіт, В. Кулага, І. Дворецький, І. Корнієнко, В. Титаренко, Н. Пилипенко...

Сьогодні боротьба за ідеали Помаранчевої революції загострюється і ускладнюється. Корумповані чиновники – вороги української національної ідеї залишаються біля своїх корит. Ці п'явки людські нині мімікрують, заявляючи про свою „підтримку" нової влади. Приміром, голова Макарівської районної ради В. Хіміч в кучмівські часи багато зробив для того, щоб зруйнувати сільське господарство району, а місцевий молокозавод довести до банкрутства. В. Хіміч був злісним розкрадачем землі, народного майна. Під час виборів займався залякуванням та підкупом громадян, фальсифікацією результатів голосування. А сьогодні ця людина заявляє, що буде... допомагати (?!) новій владі! І він вже продемонстрував, як збирається це робити: на позачерговій грудневій сесії райради не дав слова жодному представнику політичних сил, які виграли вибори. А сьогодні ми чуємо, що В. Хіміч – член Народного Союзу „Наша Україна"(?).

У селі Грузькому голова О. Артеменко під час президентських виборів активно „працювала" на Януковича. А от бібліотеку в селі залито водою, зіпсованими книгами не можна користуватися. В так званому „будинку культури" протікає дах, обдерті стіни ще й досі „прикрашені" барельєфами та висловлюваннями Маркса та Енгельса.

У селах триває розкрадання землі, лісу, нерухомого майна... Коли ж заходить мова про політику, то виявляється, що мало хто з сільських голів знає, осередки яких партій зареєстровано у них в селі. Одна з сільських голів сказала нам, кунівцям: „Ви тут нічого не розбудуєте..."

Та ми впевнені: велика Ідея неодмінно породжує великий Чин! І робота з розбудови організації триває. Планували довести кількісний склад своїх членів до 60 осіб, а маємо сьогодні понад 100. З'явилися організації: Андріївська, Бишівська, Борівська, Гавронщинська, Калинівська, Козичанська, Комарівська, Копилівська, Липівська, Людвинівська, Маковищанська, Наливайківська, Пашківська, Плахтянська, Рожівська, Ситняківська, Соснівська, Фасівська, Чорногородська, Юрівська, Яблунівська. Конгресівцями стали вчителі, директори шкіл, бібліотекарі, медпрацівники, приватні підприємці, студенти.

На жаль, осередки ще малочисельні, їхні голови не завжди знають свої права, часто не заявляють про себе на повен голос, бракує коштів.

Прикро, що ми ще не достукалися до сердець тих вчителів та директорів шкіл, які були членами комісій або спостерігачами від Януковича. Відчувається негативний вплив завідуючого районним відділом освіти В. Гартфіля.

Великим нашим помічником є газета „Нація і держава". Передплачуємо її для партійних осередків, бібліотек, окремих наших прихильників.

Нещодавно відбулася конференція нашої районної організації Конгресу. У заяві конференції констатується, що районна влада ще не стала ні демократичною, ні народною, ні високопрофесійною. Подання Київської обласної організації Конгресу про призначення наших кандидатур до органів місцевої влади проігноровано.

Ми також звернулися до голови райдержадміністрації О. Безугленка з пропозицією розглянути питання про недоцільність призначення головою апарату РДА Л. Буравльова.

Конференція висловила недовіру голові райради В. Хімічу, начальнику районного відділу освіти В. Гартфілю, голові районної ДПА А. Матвєєву, сільським головам, які замість того, щоб виконувати свої функціональні обов'язки, „працювали" під час доленосних для України виборів на провладного кандидата.

Делегати конференції висловили обурення з приводу використання церков на території Макарівщини для агітації під час виборів. Куплені „служителі", які вносили до церкви агітаційні матеріали з портретами Януковича, не мають морального права бути духовними пастирями.

Ми, націоналісти, боремося не за крісла та портфелі. Ми прагнемо прийти до влади в ім'я побудови Української Самостійної Соборної Держави, задля розквіту і утвердження української нації.

Раїса Резніченко, голова Макарівської РО КУН

АВТОРИТЕТНО

СИЛА ДЕРЖАВИ – В ПРОСТОМУ УКРАЇНЦЕВІ

Дніпропетровська обласна організація Конгресу має нового голову - Юрія Березу. Про своє бачення політики партії друг Юрій розповів так: „Я вважаю, що найголовніше завдання Конгресу – взяти ініціативу в свої руки. Сила нашої держави в простому українцеві. Якщо буде добре йому, буде добре Україні.

На місцях треба боротися за кожну людину. Зараз наша організація допомагає людям захищати свої права: це система звернень до прокуратури, до виконавчої влади. Це є дієвим. З нами почали рахуватися, починаючи від голів селищних рад і закінчуючи мером міста.

Ми взяли під захист усі дитячі будинки, напрацьовуємо систему постійного піклування про дітей-сиріт. У відповідну базу даних внесені бізнесмени, які через Конгрес будуть матеріально підтримувати дитячі будинки. А наша організація контролюватиме цей процес, щоб кошти не зникали.

Ще одним важливим напрямом дії Конгресу буде сприяння становленню українських шкіл. Ми повинні також привчати представників нацменшин шанувати Україну і знати її історію.

Пріоритетним є напрямок роботи з молоддю. Ми закладаємо підвалини програми таборування, яка почнеться у травні цього року. Залучати будемо українських діток і діток інших національностей. Моя мрія – викохати з цих дітей націоналістів. Наша обласна організація має дискусійний клуб, аналітичний центр, основною рушійною силою яких є молодь. Адже головне завдання Конгресу – виховування політичної та економічної еліти".

Прес-служба Конгресу

нація і держава
24.05 – 30.05. 2005 р.

УПІЗНАНІ ГЕРОЇ

У книзі письменниці Галини Гордасевич „Степан Бандера": людина і міф". Львів, "Сполом", 2000 на сторінці 180 опубліковано цю фотографію з наступною помилковою анотацією до неї: "Степан Бандера (зліва) разом з братами: Василем (стоїть) та Олександром, також членами ОУН, які були замордовані 1942 р. в концтаборі Освенцім".

Насправді на світлині зовсім інші люди. Зліва сидить: Михайло Галаса, псевдо "Птах", народився 1909 р. у с. Кривому на Тернопільщині. Закінчив право в Ягелонському університеті. 1942 р. засланий на Київщину, мабуть, до Крайового Проводу ОУЗ (Осередніх Українських земель). Розстріляний у Києві німецьким гестапо 26 травня 1942 р. (див. Літопис УПА, т. 24., с. 47).

Далі Юліан Гуляк, псевдо "Марко", "Токар". Народився 1915 р. у с. Жизномирі Бучацького повіту на Тернопільщині. У 1939 р. - провідник ОУН Чортківської округи. З осені 1940 до 1941 р. - провідник ОУН Тернопільської області. З 1941 до 1944 р. очолював організаційну референтуру Проводу ОУН західноукраїнських земель. Загинув 19 липня 1944 р. у с. Стріличах Старих Бібрецького повіту на Львівщині у бою з німецько-калмицьким підрозділом. Перепохований 19 вересня 1996 р. на цвинтарі рідного села Жизномира.

За ними Іван Гаврилюк, псевдо "Орлик", брат Юліана Гуляка по другому батькові. Народився 1922 р. також у с. Жизномирі й загинув, ймовірно, влітку 1947 р. у лісі біля с. Велеснова на Бучаччині (див. „За тебе, свята Україно. Бучацький повіт у визвольній боротьбі ОУН-УПА". 2004, 400 с.).

На жаль, суттєві неточності у матеріалах про діяльність ОУН-УПА нині часто трапляються в публікаціях авторів. Причина - відсутність архівних матеріалів або живих свідків тієї буремної доби, що створює для дослідників труднощі в ідентифікації героїчних подій, фактів та славетних персоналій.

Нестор Мизак,
канд. історичних наук

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

УКРАЇНА – НАД УСЕ

Присвячую Василю Куку

Помолись за мене, моя нене...
Я собі піду, а ти – молись.
Хай моя земля стоїть за мене,
Ліс і гори, і небесна вись!
Помолися, моя нене, Богу,
Щоб ім'я і честь мою беріг.
Краще згинуть тут, біля порогу,
Ніж ганьбу принести на поріг.
І не плач, коли мені зозулі
Перестануть рахувати дні.
Наші груди пробивають кулі,
Але душі наші чесні. Ні!
Їм нема ні смерті, ані болі.
Їхня доля – рідна сторона.
Доки Україна у неволі,
Доти не закінчиться війна!
Доки наші бойові знамена
Не зів'ються в рідній стороні.
...Помолись за мене, моя нене,
Помолися і пробач мені...
Я – вояк УПА. Я – небожитель.
Я – потік визвольної ріки.
І мене Отець наш Вседержитель
Приведе додому крізь роки.
Аж до цього рідного порогу
Вітром перемоги принесе.
Помолись за Україну Богу,
Бо вона для мене – над усе!

Григорій Годзюмаха, м. Київ

ОСТАННЯ ВІДПРАВА

7 травня 1954 року на г. Березовачка командуючий ВО-4 полковник УПА Микола Твердохліб "Грім " прийняв останній бій.

Студебекер між гір бомбовозом прогув зловорожо.
Од московських команд закотило в криївку луну. . .
- Олю, рідна, не плач. Усміхнися-но, подруго Рожо, -
Ще нам доля дає на прощання хвилину одну.
Хоч вже сопух навкіл з кирзяків і онуч - нашатиром,
З-за каміння й дерев, як гранати, летять матюки, -
Ще не час проводить ризику ту, що червоним пунктиром
Просіче у серцях пережиті повстанські роки.
Ще оті, нагорі, нам життя пропонують, як ласку,
Лиш би зброю УПА опустити під їхній кирзяк.
Та в неволі життя для повстанця - страшніш за поразку, -
Хто віддасть вільний дух за стопроклятий юдин срібняк!
Олю, рідна, не плач. Глянь, повстанська шикується лава:
Чорнолісці ідуть, "Дзвони", "Месники", "Змії", "Бескид"...
І стоять курінні і сотенні... Остання відправа...
Командири мої, чом такий ваш зажурений вид?
"Хмаро", "Шуме", "Благий", "Павле", "Соколе", "Греготе", "Пруте",
-Зголоситься! А втім... Без зголошення знаю про те,
Що ідею святу - Україні свободу здобути! –
Вже у вічність, як стяг, непоборно ви всі несете.
З вами я - йшов і йду. І набій мій останній - для мене.
Олю! Сину! - простіть! Україні усе я сказав..."
Гримнув постріл... Луна голосила по горах, як неня;
З-під смерекових вій блискотіла страждення сльоза.

В. Савчук, м. Бережани

ДОРОГА ВИПРОБУВАНЬ ТА НАДІЙ

Голова Луганської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Володимир Кук за своє життя переніс стільки страждань, поневірянь по катівнях, совєцьких таборах, що під силу лише людині, гаряче люблячій свій народ. Де б його доля не закинула, він не зраджував своїх переконань, боровся за утвердження прав українського народу на своїй рідній землі, захищав її від зайд-поневолювачів.

Народився Володимир Кук 17 січня 1929 р. у невеликому селі Якимові на Львівщині у національно свідомій родині. Всі члени цієї великої родини були самовідданими патріотами і брали активну участь у боротьбі за Українську державу на Галичині. Всі зазнали переслідувань від польських, німецьких, московських окупантів.

Володимир Кук через свою громадянську позицію не міг одержати освіти в гімназії чи інституті, але його ерудиція, знання, особливо з історії України, літератури, культури й політики, вражають кожну обізнану людину.

Джерелом, яке формувало світогляд Володимира, була спочатку «Просвіта», а потім ОУН, в яку він вступає 1943 р.

Щосуботи, пригадує Володимир Кук, парубки збиралися для муштри. Вони робили військові вправи, використовуючи саморобні дерев'яні рушниці. Керував військовою підготовкою Володимир Якимів, який був у польському війську підстаршиною.

1943 р. у селі під керівництвом студента львівської гімназії Володимира Чернія було створене Юнацтво ОУН, членом якого стає В.Кук. Організація налічувала 17 членів і займалась, в основному, просвітництвом. В селі для дівчат діяли санітарні курси з військовим вишколом. Військову підготовку проводив сотник Чумак.

У серпні 1944 р. у село увійшли більшовики. Відразу почалися облави, участь у яких брали московські каральні війська та польські частини. Відбувся сильний бій карателів з чотою УПА, у якому загинули п'ятеро повстанців. Кати їх спалили. Обгорілі трупи невідомих повстанців поховано в селі. Тоді ж було спалено більше половини села разом з худобою.

Поляки, які брали участь в облавах і бойових діях проти УПА, намагалися вислужитися перед московськими карателями, допомагаючи арештовувати українських активістів, щоб здобути собі право на Галичину і Львів.

Григорій Кук, 1909 р.н., дядько Володимира, був у боївці. Під час бою з облавниками його поранено. Поляки різали Григорія косою (закривавлена коса лежала поруч), а опісля – спекли. Разом з ним тоді згоріли ще чотири чоловіки.

Степан Кук, 1922 р.н., ще один дядько, був у сотні Чумака, псевдо „Крига", а згодом - у боївці СБ, командиром якої був Петро Кук, псевдо „Буревій".

У поході Степан захворів і його залишили на хуторі, де він потрапив до рук карателів. Військовий трибунал засудив його до 20 років каторги «за убивство в селі Якимові уповноваженого КГБ». 1946 р. його розстріляли у Воркуті.

Володимир Кук також активно працював в СБ, виконував різні завдання, а саме: налагоджував зв'язки, роздобував інформацію, розклеював листівки тощо. Група В. Кука складалася з чотирьох чоловік і проіснувала до квітня 1948 р. Ними була підготовлена і вдало проведена операція з захоплення оперативної групи КҐБ лейтенанта Другова, який тероризував місцеве населення. Кагебіста було знищено, але один з учасників групи потрапив у полон і, як розповідає друг Володимир, не витримав катувань та провокацій і видав усіх.

Військовий трибунал засудив Володимира Кука до 25 років ув'язнення і 5 років позбавлення прав.

У серпні 1948 р. понад дві тисячі в'язнів у товарних вагонах по 60 осіб, переважно молодь з Галичини, Волині, Закарпаття, Буковини прибули в заполярне місто Норильськ: холод (у жовтні тут було 20° нижче нуля), голод, моральна пригніченість. На вічній мерзлоті в'язні будують місто Норильськ.

1953 р. тут відбулося повстання в'язнів під гаслом „Смерть або воля", у ньому брав участь і Володимир Кук. Після повстання найбільш ненадійних (2 тис. 300 чол.) відправлять на Колиму, серед них і В. Кука.

Часто у своїх спогадах друг Володимир згадує Володимира Антоновича, професора, який ще в Норильську вчив його історії України. Разом їх везли на Колиму.

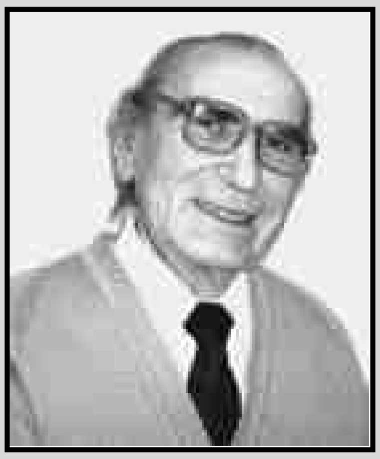
1954 р. Кука за участь у Норильському повстанні засуджують до 7 років таборів. 1958 р. з Колими він потрапляє в Іркутську область, рік проводить у центральному ізоляторі в селищі Анзьоба, де зустрічається з В. Горбовим, М. Сорокою, Г. Пришляком, С. Карованським – провідними членами ОУН. Останнє місце, звідки В. Кука звільнили 22 вересня 1961 р., – це Мордова, селище Потьма, табір №11.

Після звільнення 1961 р. Володимир Михайлович поселяється у Луганську, де живе до сьогодні. Бере найактивнішу участь у громадському житті. Організовував і очолює обласну організацію КУН та громадську обласну організацію політв'язнів і репресованих, співпрацює з «Просвітою», поширює серед населення Луганської області українську пресу. Все нелегке життя Володимира Кука утвердило в ньому потребу працювати в ім'я Української держави, її соборності, утвердження рідної мови на рідній землі. Він брав участь в акції "Повстань, Україно!", в Помаранчевій революції.

Про пережите Володимир Кук згадує з гіркотою, але з гордістю. Про його життя можна сказати словами Тараса Шевченка: «Ми просто йшли, у нас нема зерна неправди за собою».

Богдан Пастух, м. Луганськ

ПАМ'ЯТІ ПОБРАТИМА

22 травня 2005 року на 75 році життя відійшов у вічність друг Богдан Павлів, один із засновників Конгресу Українських Націоналістів, член президії Головного Проводу КУН.

Народився друг Богдан в с.Верині на Львівщині. Ще 1948 р. вступив до ОУН, прийняв як життєве кредо гасло українських націоналістів - "Здобудеш українську державу або загинеш у боротьбі за неї". В 1951 році друга Богдана, студента Львівського університету ім. І.Франка, заарештовано за підпільну діяльність і військовий трибунал НКВС засудив на 25 років сибірських концтаборів. Вийшов на волю в часи хрущовської "відлиги", але повернення на рідні землі було неможливе. Під "недремним" оком КДБ працював на різних будовах Росії, заочно навчаючись в Іркутському інституті іноземних мов. У 1961 р. перевівся у Київський держуніверситет на історичний факультет, який закінчив дипломною роботою "Історія утворення ООН". Працював учителем англійської мови та історії. З виходом на пенсію з 1990 року друг Богдан Павлів активно включився в громадську і політичну діяльність, був жертвонним помічником сл. пам'яті Слави Стецько, багаторічним її заступником.

В Конгресі пам'ятають друга Богдана як високоосвіченого, інтелігентного, принципового члена організації, відданого справі розбудови Української держави, дієвим християнином.

Тяжка праця і знущання в сталінських концтаборах, нелегке життя після звільнення, біль за друзів УПА, яких досі не визнано як борців за волю України, зруйнували здоров'я, підірвали серце. Але до останніх днів друг Богдан брав активну участь в діяльності Конгресу, був автором багатьох есе, спогадів, статей на політичні теми, ініціював створення Наукового педагогічного товариства ім. Григорія Ващенка.

Висловлюємо щире співчуття родині з приводу тяжкої втрати.

Головний провід Конгресу Українських Націоналістів,
побратими

23 ТРАВНЯ - СВЯТО ГЕРОЇВ

СЛАВА ГЕРОЯМ ВИЗВОЛЬНИХ ЗМАГАНЬ

Цьогоріч у Києві Свято Героїв, започатковане 1941 року рішенням Другого Великого Збору Організації Українських Націоналістів, відбулося 22 квітня біля меморіальної дошки славного Провідника ОУН на Правобережжі України Дмитра Мирона „Орлика", встановленої на стіні Київського оперного театру.

Тут відбувся мітинг, у якому взяли участь члени Київського Крайового Братства ОУН-УПА імені Дмитра Мирона „Орлика", Конгресу Українських Націоналістів та Спілки Офіцерів України. Серед запрошених – члени Братства ОУН-УПА з Білої Церкви, представники національно-патріотичних партій та організацій столиці. Захід розпочався з Молитви українського націоналіста, виголошеної заступником голови Київського Братства М.Стусом. Далі до слова був запрошений О. Васкул, голова Київського Крайового Братства, який зокрема наголосив, що Свято Героїв – це Свято українців, які поставили добро рідного народу понад свої особисті та будь-які інші інтереси і були вірними своїй ідеї до останнього подиху. Заступник голови Київської міської організації Конгресу кап. 1 рангу Євген Лупаков підкреслив, що тільки ті вартості мають майбутнє, за які людина готова боротися, жертвуючи усім, навіть власним життям. І серед цих вартостей – наша Батьківщина – Україна. Від імені учасників мітингу він зачитав заяву-звернення до Президента України з вимогою впровадити святкування Дня Героїв на державному рівні. Виступила й наймолодша членкиня Братства Ярина Михальонок, представниця молодіжного осередку ОУН-УПА при Могилянці, яка підкреслила, що геройська українська молодь, як в ті далекі роки, так і зараз, готова боронити національні інтереси навіть ціною власного життя.

Прозвучало й слово-спогад про Дмитра Мирона "Орлика", чиє ім"я носить Київське Братство. Товариші по боротьбі характеризували його як людину хороброго серця, красного слова, сміливої думки, завзятих вчинків. Він добре знав і доносив до сердець своїх учнів, що земля потребує праці і чистих, сильних рук та здорового зерна ідей. "Віра без Дії мертва", - говорив „Орлик" і присвятив своє життя Великій Ідеї.

Будьмо ж і ми гідними слави Героїв України і приймімо їхню велику Ідею боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу як керівництво до Чину.

Слава Україні! Героям слава!

Конгрес-інформ

Календар українського націоналіста

24 травня - День слов'янської писемності і культури.
25 травня 1926 р. - у Парижі більшовицьким агентом вбито С. Петлюру.
25 травня 1936 р. - розпочався львівський „процес С. Бандери".
25-26 травня 1648 р. - перемога військ Б. Хмельницького під Корсунем.
28 травня 2000 р. - загинув український митець Ігор Білозір.
28 травня 1916 р. - помер Іван Франко.
30 травня 1876 р. – «Емський указ» російського уряду про заборону українського письменства.

ВІН ПОВЕРНУВСЯ ДО КРОВ'Ю ЗДОБУТОЇ УКРАЇНИ

Йосип Васильович Курліщук - людина надзвичайна. Познайомилася я з ним минулого року, коли ми разом їхали автобусом до Києва пікетувати Кабмін. Далека дорога зближує, ми переговорили з другом Йосипом на багато тем. І в пам'ять врізалися його розповіді і приємний голос з деяким російським акцентом: як воював у сотні „Білого", як уперше був поранений. І я, дрімаючи під його співучий голос, уявляла собі, як оцей, тоді ще дітвак, Йосип Курліщук – вояк УПА на коні мчав гірськими дорогами, як мати благословляла його на цю боротьбу... А може, й наснилося це мені. Прокидалась, і чула той же лагідний голос... вже з тугою: як його мати Марія не повернулася додому - її було вбито на коломийській дорозі, коли ходила на зустріч з заарештованим сином до тюрми...

Потім з другом Йосипом зустрічались не раз: декілька разів на Майдані у Києві в грудні минулого року, на конференціях КУН на Косівщині, біля пам'ятника С. Бандері у січні... Та все було обмаль часу, щоб поговорити. І ось Бог таки призначив день і час, щоб всі розповіді Йосипа Курліщука про його довгу дорогу до України, його Вітчизни, покласти на папір.

Народився Йосип Курліщук 13 січня 1931 року в селі Трач. Ще навчаючись в Коломийській школі, став членом молодіжної ОУН. Був зв'язковим. Наприкінці 1944 р. за наказом головного проводу коломийської ОУН був переведений в боївку „Діра". Отримав псевдо „Горіх", напевно, за те, що був міцний, як горіх, хоч і ще зелений: 14 років – дітвак.

Далі потрапив в Космач, де вишколювали розвідників. Далі бере участь у бойових діях „Чорної сорочки", от тоді і було перше поранення під Березовими, на щастя легке. Після одужання потрапив у сотню „Білого" – розвідником. Невдовзі друге поранення - підірвався на розбезпечені гранати - тяжке поранення: коня вбило, а він залишився жити.

Друзі перевезли в криївку під Грушевим, де було зроблено операцію, а оскільки був „Горіх", то й вижив. Сотня „Білого" відійшла в гори, там було безпечніше - після перемоги над фашистами почалось винищення тих, хто боронив свою Вітчизну... Долікувався в боївці „Діра" – і знов у розвідку.

У 1946 р. Йосипа заарештовано. Було це так. Після розвідки здав дані в боївку, переночував в лютневій холодночі під смереками, зайшов до рідної домівки. Неня просила відпочити в теплі, переконуючи, що дідо початує на сторожі, але оте безлике, безнаціональне, червоноармійське вже слідкувало, вже знало, що „Горіх" вдома. З хати випустили, але як тільки став на простріляний з усіх боків простір, пролунало: „Здавайся!" Автомат у руках після розвідки був порожній... Били по-звірячому увесь час: дорогою в Трач і в гарнізоні, били під час допитів і просто так. Руки як зв'язали під рідною домівкою, так розв'язали тільки для того, щоб затиснути пальці в дверях, (бачи-

Тут, у музеї визвольних змагань в м. Косові, інколи згадує свою бойову молодість вояк УПА "Горіх" - Йосип Курліщук

ла я ті поломлені, покручені пальці на руках друга Йосипа)... а йому ж на той час було лише 15 років.

На суді, кажуть, ще легко відбувся, дали „всього-на-всього" 10 років каторги і пожиттєве заслання. Ось такий „гуманний" закон „советской Родины" застосовували для малолітніх.

Каторгу відбував в Ангарлазі, в колонії 264. Будував своїми скаліченими руками Ленський порт, прокладав дорогу до нього. Працював на уранових рудниках, а у вільний час вчився у в'язнів, які мали вищу освіту, самотужки опанував курс середньої школи.

Звільнили по амністії в 1954 р., відправили в Омську область на поселення, там вже жили тато Василь та старший брат Ярослав. Закінчив Омський сільськогосподарський інститут, і почалася праця. Та далека від України земля стала рідною, бо полита кров'ю і потом українців-побратимів, земляків, друзів.

З болем згадує друг Йосип, як вони, безсилі в'язні, самі собі будували табір, обтягували дротом, як жили в наметах в 40-градусні морози і щодня ховали по 5-6 чоловік... Спали щільно один біля одного, щоб не змерзнути, накривались хвоєю. А якщо хто, прокинувшись вночі, дуже змерзав, значить побратим поруч вже вмер і захолов. Тоді мусив встати і відтягнути померлого до проходу. Потім знову лягав між ще живими в'язнями і, дихаючи ледь теплим подихом один на одного, засинав... може, назавжди. А вранці померзлих за ніч зносили на прохідну, звідки їх, проколовши штиком, раз на тиждень вивозили й скидали в яр...

І все це - не десь там, в нацистській Німеччині, а в нас, на „советской Родине".

Повернувся він в Україну 1991 року. Через 53 роки людина здобула собі право дихати рідним повітрям, споглядати рідні краєвиди. На жаль, ця людина – українець по духу, не є українцем формально. На сьогодні Йосип Курліщук - громадянин Росії. Надали йому тільки тимчасовий вид на проживання, хоч у консульстві лежить його відмова від громадянства Росії.

Та українець друг Йосип Курліщук впевнений, що кров'ю здобута Україна визнає його своїм сином.

Антоніна Спільна

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@ukr.net**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видруковано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!